

Espai Cub

JONATHAN MILLÁN

EXPOSICIÓ AL SEGLE XIX

03/07 - 24/09

Jonathan Millán (Barcelona, 1979) va estudiar belles arts i ha dedicat bona part de la seva trajectòria professional a treballar en mitjans de comunicació. A través del dibuix, de la il·lustració, del text i, darrerament, de l'escultura i del vídeo, formula comentaris sobre allò quotidià, el caràcter humà, les relacions, l'imaginari col·lectiu i el paper de l'art. Lúcides i iròniques, les seves reflexions i analogies complexes proposen una poètica directa, desconcertant, que es nodreix de la sàtira, la paròdia, la ficció i l'absurditat.

Exposició al segle XIX, la instal·lació que Jonathan Millán presenta a l'Espai Cub, es planteja com un diàleg entre diferents elements en què el temps i la història de l'art es converteixen en el seu eix vertebrador. Diferents personatges que pertanyen a mons i realitats temporals diferents – Miró i Picasso com a símbols de la història de l'art relativament recent; Carlota, la parella de l'artista, com una persona del present; l'àvia, l'únic personatge que ha travessat tots els moments i que, com un nexa envellit, uneix els dos artistes amb Carlota, i, finalment, la mort, sempre present– ens conviden a un viatge en el qual l'estètica del videoart de la dècada del 1980 i el terror (barreja del tren de la bruixa i de les pel·lícules de Bergman) van junts i generen una narrativa que ens porta a reflexionar sobre la construcció de significats i el canvi constant.

La instal·lació es compon d'una sèrie de fantasies espaciotemporals, relats visuals breus gravats sobre una tela negra, que aprofundeixen en la idea d'atemporalitat sense espai aparent i es relacionen entre si formant una narrativa complexa, amb diferents nivells de lectura i tots els elements relacionats entre ells. La primera cosa que trobem en entrar a l'Espai Cub és una escultura il·luminada amb forma de roca. Constitueix el centre de l'espai i fa referència a un temps d'escala no humana, una cosa antiga, que hi és des de sempre i fora del nostre abast. Potser l'únic personatge d'aquesta història que podria entendre la dimensió temporal és la mort, representada per Carlota amb una disfressa de Halloween, però que, situada al costat de l'àvia, es converteix en una presència molt menys inofensiva. Miró i Picasso, artistes il·lustres del segle passat, representats de forma molt precària per dos amics de l'artista, passen per l'espai sense temps i coincideixen amb Carlota (vestida amb colors estridents que semblen emfatitzar la noció de present nou i fresc) i hi interactuen de manera molt elemental a nivell social, gairebé com si fos un catàleg de normes d'educació o un manual de *clown*. El segle XX és representat per l'oncle de l'artista (Ramón), que imita Lucio Fontana en un gest èpic de la història de l'art: esquinçar la tela. Es tracta d'un acte que, dut a terme actualment i per algú anònim, no té sentit i frega el ridícul. Jonathan Millán subratlla

que tot això està explicat a través de vídeos enregistrats en el present, amb una càmera d'alta definició últim model, però que reproduceix el videoart de la dècada del 1980, com si la càmera també es disfressés de passat.

Exposició al segle XIX ens remet al canvi i a l'envelliment constant de les coses i dels significats. Un dels vídeos, en el qual escultures improvisades de diferents formes i colors es relleven de manera infinita, sembla que vulgui anar directament al mig d'aquesta idea. O el vídeo en què Carlota, Miró i Picasso, somnàmbuls o a través del temps, conviuen en una realitat temporal inexistent, imaginada, que dona suport a la resta de jocs temporals. Es tracta d'uns vídeos en què l'humor i la proximitat dels mitjans emprats en contrasten el pes conceptual.

La instal·lació va acompanyada d'una petita publicació a mig camí entre explicació visual de la instal·lació i desenvolupament de totes aquestes qüestions en altres formats i possibilitats. Això, juntament amb la resta d'elements, articula un context específic per plantejar a l'espectador interpretacions possibles sobre el sentit i la rellevància de les coses. Si la proposta partia de la recerca sobre l'expansió d'allò escultòric cap a formats més narratius, sembla que, en aquest nou pas, l'escultura hagi desaparegut (literalment) de la nostra realitat per habitar únicament un món fictici, un microcontext amb lleis i valors propis que pretenen escapar del pes de la història de l'art.

